

EU NU ȘTIU, DOAMNE

Eu nu știu, Doamne, unde încă îmi vei mai duce pașii mei, dar știu că Tu-mi vei fi oriunde lumina sfântă pentru ei.

Eu nu știu, Doamne, ce ispite vor mai veni în calea mea, dar știu că-n Tine biruință și ocrotire voi avea.

Eu nu știu, Doamne, de câți prieteni mai pot fi încă părăsiti, dar știu că Tu vei fi cu mine Însoțitor nedespărțit.

Eu nu știu, Doamne, câte lacrimi au să mai plângă ochii mei, dar știu că Tu vei fi-alinare și mângâiere pentru ei.

Eu nu știu, Doamne, câte jertfe mai trebuie s-aduc din greu, dar știu că Tu-mi vei da putere să-mi sui deplin calvarul meu.

Eu nu știu, Doamne, câte rane voi mai primi de la ai mei, dar știu că Tu-mi vei da răbdare și rugăciune pentru ei.

Eu nu-mi știu, Doamne, viitorul, dar știu că el e-n mâna Ta; ajută-mi să nu uit aceasta ca liniștit să-Ți pot urma.

Traian Dorz

Într-o biserică, se întâmplă să vină cu regularitate un bătrânel în haine pono-site. Lumea, evident, se îmbrăca frumos la biserică. Bătrânelul se îmbrăca în haine murdare, prăfuite, pantaloni pătați... Așa că oamenii au început să fie deranjați de treaba asta și i-au spus pasto- rului. Pastorul l-a luat pe bătrânel deo- parte și i-a zis:

- Tu știi cum ar trebui să vină îmbrăcați oamenii la noi la biserică?

- Nu știu!

- Păi, uite, deseară, când îți faci ru- găciunea, întrebă-L pe Dumnezeu cum

ar trebui să fie îmbrăcați oamenii care intră în biserică asta.

- Bine.

A doua zi, bătrânelul apare la biserică în aceleași haine. Pastorul îl întreabă:

- L-ai întrebat pe Dumnezeu cum să te îmbraci?

- L-am întrebat.

- Și ce-a zis?

- A zis că habar nu are. El n-a fost niciodată în biserică asta...

Sursa: Internet

Anunțuri

Joi ora 18.00 Închinare și studiu biblic
Duminică orele 10.00 și 17.00 Servicii de închinare

*„Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei:
când este El la dreapta mea, nu mă clatin.”
Psalmi 16:8*

Biserica Creștină Baptistă
"BIRUINȚA"

Telefon: (004) 0362-411252 www.biruinta.ro;
e-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Roxana Tentiş
Tehnoredactare: Dan Matei

An XV, Nr. 716 din 17 august 2014

EDITORIAL

Pastor Daniel Chereji

PĂCĂTOȘI SIMPATICI

În general, reacția oamenilor față de anumite păcate este destul de promptă. Există însă, situații în care păcatele sunt trecute cu vederea sau minimalizate, ba chiar scuzate din cauza identității persoanei în cauză.

O astfel de situație poate fi determinată fie de relația de prietenie, fie din simpatie ori din spirit de solidaritate greșit față de persoana respectivă.

O asemenea situație s-a petrecut în

DIN CUPRINS:

pag. 3 **"Căci și eu sunt un om sub stăpânire..."**

pag. 4 **Eu nu știu, Doamne**

„Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic; căci Domnul Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele, și El m-a mântuit.” ” (Isaia 12:2)

această săptămână, odată cu moartea celebrului actor Robin Williams.

Se pare că, actorul, confruntat cu dependența de alcool și droguri, se zbătea într-o stare gravă de depresie, fapt care l-a determinat să-și pună capăt zilelor, spânzurându-se.

Un val uriaș de simpatie și compasiune s-a revărsat din toate colțurile pământului, în mod special spațiul virtual fiind invadat cu milioane de R.I. P.uri. (Acestea sunt inițialele de la expresia latinească Requiescat in Pacem sau Rest in Peace pentru cei care cred că totul vine din limba engleză, adică pe românește: odihnește-te în pace)

Departate de a dori să arunc cu piatra condamnării, nu pot să nu observ că sub valul de simpatie față de celebrul actor, care negreșit a avut roluri remarcabile

bile, a fost înecat adevărul că atentarea la sanctitatea vieții, așa cum poate fi calificat actul sinuciderii, este un păcat de gravitate extremă în ochii Domnului, făcând imposibil actul pocăinței.

Oricâtă simpatie am avea față de Robin Williams și oricât ne-ar fi bucurat rolurile sale, din câte se pare, realitatea este că acesta nu a căutat eliberare la crucea lui Cristos, ci a ales să-și încheie viața printr-un suicid.

Într-o astfel de situație, atitudinea noastră nu ar trebui să fie dictată nicidecum de simpatie, ci de adevărul lui Dumnezeu.

Ceea ce este și mai ciudat stă în faptul că tot în aceste zile, în țări precum Irak sau Siria, sunt persecutați zeci de mii de creștini, zeci sau chiar sute dintre ei plătind cu viața din cauza credinței lor în Cristos.

Din nefericire, față de aceștia am văzut mult prea puțină compasiune, solidaritate și simpatie, sângele lor amestecându-se cu țărâna într-o tăcere condamnată a celor cărora ar trebui să le pese.

Și mai grav este că în tot acest timp, vom continua, împotriva voinței lui Dumnezeu, să fim duplicitari în felul în care privim păcatul.

Astfel că, dintr-o condamnată sminteală îi vom apăsa și scopi pe unii în timp ce îi vom scuza pe alții, din simplul motiv că cei din urmă ne sunt simpatici.

Seminția lui Levi și-a câștigat întâietatea între frații săi, tocmai pentru că atunci când a trebuit să aleagă între păcătoșii simpatici din propriile familii și onoarea lui Dumnezeu, n-au stat nicio clipă pe gânduri, hotărând să stea de

partea Domnului.

„Moise a văzut că poporul era fără frâu, căci Aaron îl făcuse să fie fără frâu, spre batjocura vrăjmașilor săi; s-a așezat la ușa taberei și a zis: „Cine este pentru Domnul să vină la mine!” Și toți copiii lui Levi s-au strâns la el. El le-a zis: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: „Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeți și străbateți tabăra de la o poartă la alta, și fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul și pe ruda sa.”“ (Exodul 32:25-27)

„Despre Levi a zis: „Tumim și Urim au fost încredințați bărbatului sfânt, pe care L-ai ispitit la Masa și cu care Te-ai certat la apele Meriba.” Levi a zis despre tatăl său și despre mama sa: „Nu i-am văzut!” Și despre frații lui: „Nu vă cunosc!” Iar de copii n-avrut să mai știe. Căci ei păzesc Cuvântul Tău și țin legământul Tău;“ (Deuteronomul 33:8-9)

Exact același lucru l-a spus și Domnul Isus când a enunțat condițiile urmării Sale:

„Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine.” (Matei 10:37)

Prin urmare, oricât de simpatici ne-ar fi anumiți păcătoși, incluzându-ne și pe noi înșine, păcatele lor sau ale noastre nu sunt cu nici un chip mai puțin groaznice în ochii Domnului, astfel că, ele trebuie privite și tratate exact prin ochii Domnului.

pastor Daniel Chereji

Continuare din pag. 1

“CĂCI ȘI EU SUNT UN OM SUB STĂPÂNIRE...”

Fiecare om este stăpânit: de bine sau de rău; de lumină sau de întuneric; de adevăr sau de minciună; de mânie sau de liniște; de bucurie sau de tristețe; de păcat sau de neprihanire; de Dumnezeu sau de diavolul. Nu există o stare de mijloc. Fricirea sau nefericirea atârână de stăpânul căruia te supui. Ascultarea față de un stăpân este neascultarea față de celălalt. Ascultă de Dumnezeu, vei fi neascultător față de diavolul. Moneda ascultării are ca revers neascultarea. Și după cum cele două fețe ale monedei nu se pot amesteca, tot așa ascultarea cu neascultarea nu pot fi înfăptuite în același timp. Cine ascultă de păcat nu mai poate asculta de Dumnezeu.

Omul este o harfă pe care cantă ori Dumnezeu ori diavolul. Este o corabie: cârmuită ori de Duhul Sfânt, ori de duhul păcatului, este un condei, scrie cu el ori mâna adevărului, ori mâna minciunii.

Sutașul era un om sub acoperire, deci subordonat mai marilor săi, dar și el avea pe alții sub stăpânirea sa. Orice om

este stăpânit și în același timp este și stăpân.

Despre credincioși se spune: *“Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu...”*, deci stăpâniți. Dar la fel se spune: *“Păstorii turma lui Dumnezeu”*, sau *“Vegheați unii asupra altora”* sau *“Păziți-vă de proroci mincinoși”*, deci stăpâni.

Fiecare om este robul aceluia de care ascultă, fie ca este vorba de păcat care duce la moarte, fie ca este vorba de neprihanire care duce la viață.

Domnul Isus aduce eliberarea omului de sub robia păcatului, dar în același timp, cel izbăvit devine robul lui Dumnezeu. Și după cum nu poți să devii liber de viață decât făcându-te robul morții, tot așa nu poți să devii liber de Dumnezeu decât făcându-te robul diavolului.

Dar pe cât de deosebită este robia vieții față de robia morții, tot așa este de deosebită robia păcatului față de robia sfințeniei, robia diavolului față de robia lui Dumnezeu.

Emă Zaharie

DRAGOSTE ȘI MILĂ

“Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați! Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!” (Matei 5,6,7)

Dumnezeu este iubire. Neprihănirea este sfințirea sau asemănarea cu Dumnezeu. Cu cât Îl cunoaștem mai mult pe Dumnezeu, cu atât mai înalt va fi idealul nostru în ceea ce privește caracterul și cu atât vom tânji mai mult după asemănarea cu El. Neprihănirea înseamnă a face ceea ce este drept, căci toți vom fi judecați după faptele noastre. Caracterele noastre se dau pe față prin

ceea ce facem. Cuvinte amabile, priviri pline de simpatie, expresii de apreciere vor fi pentru mulți dintre cei frământați și singuri asemenea unui pahar cu apă rece pentru sufletul însetat. Un cuvânt de simpatie, o faptă de amabilitate vor ridica povara care apasă greu pe umerii oboșiți. Și fiecare cuvânt sau faptă de bunătate neegoistă reprezintă o expresie a iubirii lui Hristos pentru omenirea căzută. Toți aceia care manifestă milă vor primi, în cele din urmă, milă din partea milostivului Mântuitor.

Rodica Tincu